

ЧУДОМИР ТАЙНА ПОЛИЦИЯ

chitanka.info

На едни хора, да ти кажа, и петлите им носят яйца, гдето има една дума, а на други не им върви и туйто! Та и наш Борко е от тях. Още от първата му женитба пролича. Мислеше си, че като се ожени за оная сврака, ще пипне петдесет хиляди левчуги, а те излязоха само десет. Кой ти ги дава без нищо и тях, ама поне на комар да му беше провървяло мъничко след това, та да пораснат, а то срещу Коледа пипна паричките, поразигра ги тук-там, поразмърда ги с добри намерения и не се усети как му се изнизаха между пръстите. Точно на Водици, значи, пи една студена водица и — толкоз! Няма ни зестра, няма ни пари, няма нищо — стопиха се като снежинки в комин.

А известно е на всички колко коварно нещо е жената. Щом проигра Борко парите, и тя го напусна. Е, не остана и той на пътя, да речем, ожени се втори път и пак се прибра с Куна Зюмбюлкина, че баща ѝ бил болен от рак и скоро щял да се спомине, ама нали корав човек бил пустият му Зюмбюл и нали ракът му не излезе девненски, а едно нищо и никакво раченце! Рязна му го един ден доктор Паранджилов, клъцна му бучката, тръсна се оня ми ти човек, оправи се и освен че не мисли да мре, а се готви на зетя си да носи носилото отгоре даже.

Пък Куна, не стига, дето дойде гола, боса и без петак в къщата му, а се разположи като у дома си и почна да му развъжда поколения, знаете, като зайчета. Мине се не мине — вряк! — дете, мине се не мине — вряк-вряк! — две деца!

Въртя се Борката, въртя се като ударен в темето — няма работа! Подаде заявление за писар в съдилището. Вуйчо му Дечко бил кум на съдията, та дано, туй-онуй, се нареди. Занесе го вуйчо му, обеща човекът, ама още му несложил резолюцията, и го преместиха. Постъпи Борко след това при един адвокат като писар, го речи, като разсилен, го речи — изпъдиха го. В Инспекцията на труда постъпи — закриха я на третия ден.

Ха съдба де! Ха късмет де!

А зимата страшна се задала и Куна вирнала пак корем, да простите, готви се пак зайчета да развъжда. Хеле, даде господ, към Димитровден по увеличение на персонала пак го прибраха агент в общината. Хубаво, ама бюджетът не бил още утвърден и като го повърнаха — службата му излезе задраскана. Че не искат да му платят

и за изслужените две недели и нещо. Няколко от кой параграф да ги вземат.

Борката стиска зъби, мълча, мълча, па процеди на себе си:

— Няма ли, няма ли, верицата ви душманска! Аз ще ви покажа къде има, че да помните!

Грабна си каскета и излезе.

На следната нощ някой разби касата на общинския бирник и задигна и водното право, и сметта, и всички други такси, които си беше изплатило населението, и си ги употреби за свои лични нужди.

След други три нощи ограби се златарският дюкян на арменеца всред чаршията, а малко след това претръскаха и дядо му — Зюмбюля — с оздравялото раче.

По подозрение арестуваха Борката. Три години и половина седя човекът в затвора — да го изследват той ли е, или не, ама, види се, не можа да се докаже и го пуснаха наскоро.

Дойде си Борката, бял-червен и кротък, кротък като овчица. И нали празен не бива да стои, нали комат трябва да се изкарва, че зайчетата врякат от глад — тук ли, там ли, с молби, с плачове, — прибраха го най-после на служба в тайната полиция.

— Ти — казва му полицейският началник — си опитен доста по тази част, познаваш някои от затвора, някои отвън и така нататък. Назначавам те — казва — за детектив специално по апашките работи. Ще следиш за кражби по пазара, из чаршията, през време на панаирите и така нататък, но опичай си ума! Стане ли кражба и не се залови крадецът, ти ще влезеш направо в клечките! Толкоз ти казвам, а ти си прави сметката! И тайна, казва, абсолютна тайна! Никой да не знае какъв си, що си, где си на работа и така нататък! В околийското — казва — ще идваш на доклад само нощно време и ако случайно някой те види, ще казваш, че си под полицейски надзор и идваш да се разписваш.

Слуша Борката с прибрани крака по войнишки, клати глава, обещава всичко точ в точ да изпълнява и още на другия ден започна най-прилежно новата си работа. Кара неделя, две, склучи месец — и началството доволно и той доволен.

Ето че дойде и панаирът. И щом го откриха, на един селянин измъкнаха кесията с парите из пояса. Разтичаха се полицаи, хукна се и Борката, тук крадец, там крадец — сякаш в земята потъна. Обиколи

крайните кръчми, ханища, бордеи — няма, та няма! По мръкнало, отчаян, тръгна към околийското да види да не би другите да са открили следи. Пътят му беше край цирка, та се отби да поразгледа между натрупаната отвън публика. По едно време забеляза, че на касата си купува билет някаква съмнителна личност. Мушна се Борката в тълпата, проби си път и застана зад личността.

„Ще вляза в цирка — рече си той, — ще застана зад него, ще го следя през цялото време, па ако стане нужда, и в джоба му може да бръкна даже.“

Добре, ама кога му не върви на един човек, кога го преследва съдбата, вари го, печи го — все толкоз! Влезе непознатият и Борката след него. Посрещна го вратарят, дигна Борката ревера на палтото си, за да му покаже полицейската си значка и да му не иска билет, а портиерът, кучият му син, голям патриот ли беше, та искаше да се покаже услужлив към органите на държавната охрана, или беше някой стар апашор, не зная, ама хвана го нежно за ръката, изведе го пред претъпкания с публика салон, в който бяха и околийският с жена си, и полицейският с годеницата си, и кметът, и целият град, го речи, потопорчи го и извика, колкото му глас държи, за да чуят разпоредителите:

— Тайна полиция молеем! Първо място!

Уволниха Борката на другия ден още. И щом го уволниха — същата нощ вратарят осъмна по риза и гащи само. Както си спял в палатката до цирка, някой му задигнал всичките дрехи.

Казваха отпосле, че това било Боркова работа, ама като не съм видял, брате, не мога си изкриви душата и не мога нищо ви каза!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.